

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Hol van Bochara?

Valahol egy adószedő csak ült a kapualjban, a vámnál, s egy túlélőre várt. Akitől bármit megtudhatott volna újra, mielőtt elkozza, bevonja, lefoglalja, megtizedeli, elharácsolja a múltat. De csak az utólagos tudást vámolhatta el. Mellette intercytik, rablólovagok, janicsárok, megszállók, be- és kivonulók patái csattogtak, váltói kattogtak oda-vissza a lefölezött hozammal, haszonnal, értéktöbblettel valahova, hazafelé, hátra. A halálba. Európa mindig ott van, ott él, ott terem, ahol kertjeit, gyapotültetvényeit, kínai falait átlépik, letapossák, megtépi, hordják. A hordák.

Mennyei Harmonikaszó

Béke van ülepedőben. Kazahsztanban cowboyok, Texasban kozákok aratnak Lin-tiao-pin zenéjére. Vége lett tehát végül. Ahogy a Multik se inge se gatyája csak bankja lebontja a képzett maradványokat,

*mint a guanót - úgy néz ki: kár
volt a hőzöngésért, vehemenciáért
annyi évezreden át. Lám, lám
az ENSZ főtitkára Neanderthalész,
a Felvidék román adminisztráció
alá került: „FACEM TOTUL!” – Sajnos
büntetésből Magyarországnak ezer évig
nem lehet kormányfője...*

Jár maga Archimédész

*Pithagorász, később Szent Pál
mindig a rakodópart alsó kövén
ült s nézte hogyan áramlik ki s be
az a valami (mennyiség, tömeg, fajta)
Tiruszba, Oszakába, Budára, Pannóniába.
Számolt, aztán meghozta a maga
Döntését, ítéletét, képletét, hogy
minden bajba mártott test –
ebben a teljesen eláztatott világban
hej Beresényi, Bolyai, Lobacsevszkij...
csak mi vagyunk száraz! Tavasz
után nyár az!...*

Jelenföld

*Egyszer Tamásbátya is szabadult
végre valamelyik, a végső gulágból,
mert leülte, kivárta vagy leépítés
volt még abból az éhkopp-alapból*

is - így tábori útlevéllal, obsitos papírokkal elindulhatott haza, Csík-csomortánba, Halmazújvárosba, Afrika-vármegyébe... Ha logika van, végezetül a Paradicsomba kellett volna visszaérnie VIA Székelykocsárd-Kelenföld... A két utolsó szárnyvonal suhogott volna felette.

